

עין משפט
ני מצוה

גמ:

הכונס פרק ששי בבא קמא

מסורת הש"ס

היה סיים מסאני אוכמי משמע שלל היו רגלין זמנעלים
שורין וכן משמע נסדר תעניות אלו (תענית כב. וסס)
דקאמר אדכי תאם הוא גברא דקיס מסאני אוכמי ולא רמי חוטי
כדי שלל יכירו בו שהוא יהודי ומימה דכפ"ק דביבא (ד. טו.) תנן
אין משלחין מנעל לכן כיו"ט מפני
שכ"ץ צילת הגור להשמירו משמע
שלל היו נעלים אלל שמור ואומר
ר"ת דהמנעל ודאי היה שמור אלל
הרצועות היו לננות ומסאני אוכמי
דהכל דמסקת תענית היינו המנעל
והרצועות הכל היה שמור (א) והיינו
דלמרינן פסקן בן סורק וסנהדרין
דף עז: (סס) בשעת השמד אפי'
לשונו ערקתא דמסאני אסור
שהרצועות היו משונות משל נכרים
ואצילות דלגיועור היה מה שהיה לנוש
שמורס ומתקפה שמורס והיה רוצה
שאפי' הרצועות יהיו שמורס שלל
יהא עליו כלל דל לננות מפני
חיבתה של ירושלים:

כתב לראשון ולא חתמה לו בו.
בסוף מי שהיה נשוי (כתובות
דף נה. וסס) מפרש רב אשי דאפילו
ר"מ לא קאמר אלל בשני לקוחות
דאם איתא דנתת רוח עבדה מקמא
אזעי לה למעבד אלל בלוקח אחד
אפילו ר"מ מודה וא"ת דכפ"ק היקוצין
(גיטין נח. וסס) גבי לקח מן האיש
וחזר ולקח מן האשה מקמו בעל
אמר רב לא שנו אלל דא"ל לך
חוק וקי אלל בשטר קנה ואלקח
מן האיש וחזר ולקח מהאשה קאי
דמוכח כסוגיא ואורי"י שיש לחלק
בין כתבה בשטר עלמו של בעל
לכתבה שטר בפני עלמו ועוד אומר
אפילו רבא בשטר של בעל איירי
התם אלל סכתבה שהיא ענמה מכרה
ללקוחות אלל חתמה לו דהכא היינו
שמחלה שעבוד כמובנה שיש לה
על שדה זו וכן משמע לשון חתמה
כלומר שנתלצת בנתקח ולא מתמה
בו וה"ר אלעזר משני"ץ פי' דטעמא
דכך התם דבשטר קונה משום דכ"ל
אחריות טעות סופר הוא והי' כאלו
קבל עלה אחריות אלל אם פירש
כלל אחריות לא קנה אפי' בשטר
דבנא מיעוץ (דף ה.) דשמואל קאמר
דהדיא דשעבוד לרין לימלך ורב נמי
אמר התם נמלא שאינו שלו רב אמר
יש לו שנה ומשמע דפשיטא ליה
דאפי' לא פירש לו את השנה
קאמר רב דיש לו שנה והיינו
משום דלית ליה דאחריות טעות
סופר הוא: **ופסק** ה"ב
בר"ש דאמר אב"ה פירות גמורין
בו. פי' ר"ח דמהכא פשיטא לן
בפרק נערה בכמונות (דף נה. וסס)
לגזוז כנוז דמי לענין בעל חוב
דלא טריף להו אפי' דפלוגמא
לענין שנועה בפרק שנועה
דריינין (שנועה דף נח. וסס)
בענבים העומדים ליכר אי'
כנזרות דמין אי' לא: **המגד"ש**
בתוך שדה חבירו וכו'. אכטריך
למיתניא או למסחמא דלא
כרבי או לאשמועינן דאפילו רבי
מודה בהא דמפרש בגמרא:

היה סיים מסאני אוכמי וקאי בשוקא
דגהרדעא אשכחוהו דבי ריש גלותא
וא"ל מאי שנא הני מסאני אמר
להו דקא מאבילנא אירושלים אמרו
ליה את חשיבת לאיתאבולי
אירושלים סבור יהורא היה
אתיוה וחבשוה אמר להו גברא
רבה אנא אמרו ליה מנא ידעינן
אמר להו או אתון בעו מינאי
מילתא או אנא איבעי מיניכו
מילתא אמרו ליה בעי את אמר
להו האי מאן דקץ כופרא מאי משלם
אמרו ליה משלם דמי כופרא
והא הוה תמרי א"ל משלם דמי
תמרי אמר להו והא לאו תמרי
שקל מיניה אמרו ליה אימא לן
את אמר להו בששים אמרו ליה
מאן אמר כוותך אמר להו הא שמואל
הי ובית קיים שדרו קמיה דשמואל
אמר להו שפיר קאמר לכו בששים
ושבוקהו: ר"ש אומר אכלה פירות
גמורים בו: מ"ט הא דאמר רחמנא
יובער בשרה אחר מלמד ששמן על
גב השדה ה"מ מדי דצריך לשדה
הני כיון דלא צריכי לשדה בעיניהו
בעי שלומי אמר רב הונא בר חייא
א"ר ירמיה בר אבא דן רב כר"מ
ופסק הלכתא בר"ש דן רב כר"מ
דתניא "כתב לראשון ולא חתמה לו
לשני וחתמה לו אבדה כתובתה
דכרי ר"מ רבי יהודה אומר יכולה היא
שחאמר נחת רוח עשיתי לבעלי
אתם מה לכם עלי ופסק הלכתא
בר"ש כי הא דתנן ר"ש אומר אכלה
פירות גמורין משלמת פירות גמורין
אם סאה סאה אם סאתים סאתים:
מתני' המגד"ש בתוך שדה חבירו
שלא ברשות ואלתן בהמתו של בעל
השדה פטור ואם הוליקה בתן בעל
השדה חייב ואם הגדיש ברשות
בעל השדה חייב: **גמ'** לויא תנן
דלא כרבי דאי כרבי האמר עד
שיקבל עליו בעל הבית לשמור
אמר רב פפא הכא בנמט בי דרי
עסקינן דכיון דא"ל עייל וגדוש
עייל ואנטר לך הוא: **מתני'**
השולח ביד הפקה חייב ואחד הביא
את האור ואחד הביא את העצים
חייב ואחד הביא את האור והאור
הביא את האור חייב יבא אחר
וליבה המלכה חייב ליבתה הרוח
כולן פטורין: **גמ'** אמר ר"ל משמיה
דחוקיה לא שנו אלא שמסר לו גחלת
וליבה אבל מסר לו שלהבת חייב
מ"ט מעשיו קא גרמו לו ורבי יוחנן
אמר אפילו מסר לו שלהבת פטור
מ"ט צבת דחרש גרמה לו ולא
מחייב עד שימסרו לו גזוזא סלחא

16 [לעיל נח. 1:] 3 מכות
לה. 1 [לעיל נח. 1:] 3 מכות
כזה ת. 17 [לעיל נח. 1:]
קדושין נב. 10 [לעיל ט:]
[פי' כב. וע"ש.] 10 [ג"ה
אפילו.] 10 [ג"ה חתמה.]
10 [ג"ה אלל.] 10 [ג"ה
סוף.] 10 [ג"ה כנזרות.]
10 [ג"ה]

תורה אור השלם
1. כי יבער אש שדה או
כרם ושלח את בעירו
בשר שדה אחר מיטב
שדרו ומיטב כרמו
ישלם: שמות כב ד

הגהות הגר"א
[א] ת"ס ד"ה הוה ט'
והיט דלחמין ט'. י"ב
אלל ה"ר"ף והל"ש
(בסנהדרין טס) ספני של
יבאל היו שמות ושלם
לחמות:

לעני רש"י
טנלי"א [טנלי"א].
כב.

היה סיים מסאני אוכמי וקאי בשוקא
דגהרדעא אשכחוהו דבי ריש גלותא
וא"ל מאי שנא הני מסאני אמר
להו דקא מאבילנא אירושלים אמרו
ליה את חשיבת לאיתאבולי
אירושלים סבור יהורא היה
אתיוה וחבשוה אמר להו גברא
רבה אנא אמרו ליה מנא ידעינן
אמר להו או אתון בעו מינאי
מילתא או אנא איבעי מיניכו
מילתא אמרו ליה בעי את אמר
להו האי מאן דקץ כופרא מאי משלם
אמרו ליה משלם דמי כופרא
והא הוה תמרי א"ל משלם דמי
תמרי אמר להו והא לאו תמרי
שקל מיניה אמרו ליה אימא לן
את אמר להו בששים אמרו ליה
מאן אמר כוותך אמר להו הא שמואל
הי ובית קיים שדרו קמיה דשמואל
אמר להו שפיר קאמר לכו בששים
ושבוקהו: ר"ש אומר אכלה פירות
גמורים בו: מ"ט הא דאמר רחמנא
יובער בשרה אחר מלמד ששמן על
גב השדה ה"מ מדי דצריך לשדה
הני כיון דלא צריכי לשדה בעיניהו
בעי שלומי אמר רב הונא בר חייא
א"ר ירמיה בר אבא דן רב כר"מ
ופסק הלכתא בר"ש דן רב כר"מ
דתניא "כתב לראשון ולא חתמה לו
לשני וחתמה לו אבדה כתובתה
דכרי ר"מ רבי יהודה אומר יכולה היא
שחאמר נחת רוח עשיתי לבעלי
אתם מה לכם עלי ופסק הלכתא
בר"ש כי הא דתנן ר"ש אומר אכלה
פירות גמורין משלמת פירות גמורין
אם סאה סאה אם סאתים סאתים:
מתני' המגד"ש בתוך שדה חבירו
שלא ברשות ואלתן בהמתו של בעל
השדה פטור ואם הוליקה בתן בעל
השדה חייב ואם הגדיש ברשות
בעל השדה חייב: **גמ'** לויא תנן
דלא כרבי דאי כרבי האמר עד
שיקבל עליו בעל הבית לשמור
אמר רב פפא הכא בנמט בי דרי
עסקינן דכיון דא"ל עייל וגדוש
עייל ואנטר לך הוא: **מתני'**
השולח ביד הפקה חייב ואחד הביא
את האור ואחד הביא את העצים
חייב ואחד הביא את האור והאור
הביא את האור חייב יבא אחר
וליבה המלכה חייב ליבתה הרוח
כולן פטורין: **גמ'** אמר ר"ל משמיה
דחוקיה לא שנו אלא שמסר לו גחלת
וליבה אבל מסר לו שלהבת חייב
מ"ט מעשיו קא גרמו לו ורבי יוחנן
אמר אפילו מסר לו שלהבת פטור
מ"ט צבת דחרש גרמה לו ולא
מחייב עד שימסרו לו גזוזא סלחא

כלל אחריות לא קנה אפי' בשטר
דבנא מיעוץ (דף ה.) דשמואל קאמר
דהדיא דשעבוד לרין לימלך ורב נמי
אמר התם נמלא שאינו שלו רב אמר
יש לו שנה ומשמע דפשיטא ליה
דאפי' לא פירש לו את השנה
קאמר רב דיש לו שנה והיינו
משום דלית ליה דאחריות טעות
סופר הוא: **ופסק** ה"ב
בר"ש דאמר אב"ה פירות גמורין
בו. פי' ר"ח דמהכא פשיטא לן
בפרק נערה בכמונות (דף נה. וסס)
לגזוז כנוז דמי לענין בעל חוב
דלא טריף להו אפי' דפלוגמא
לענין שנועה בפרק שנועה
דריינין (שנועה דף נח. וסס)
בענבים העומדים ליכר אי'
כנזרות דמין אי' לא: **המגד"ש**
בתוך שדה חבירו וכו'. אכטריך
למיתניא או למסחמא דלא
כרבי או לאשמועינן דאפילו רבי
מודה בהא דמפרש בגמרא:

ליבה